

Evangelí del diumenge de la setmana XXIX de durant l'any (A): El tribut al Cèsar

Evangelí i comentari del diumenge XXIX de durant l'any (Cicle A). “Sabem que dius la veritat i que ensenyes realment el camí de Déu”. Quan ens trobem una contraposició entre el servei a Déu i el servei als altres, acudim a Jesús en la pregària per saber respondre amb justícia i caritat.

Evangelí (Mt 22, 15-21)

Aleshores els fariseus van planejar la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora. I van enviar els seus deixebles i els partidaris d'Herodes a dir-li:

—Mestre, sabem que dius la veritat i que ensenyes realment el camí de Déu, sense deixar-te influir per ningú, ja que no fas distinció de persones. Diques-nos què et sembla: ¿És permès o no de pagar tribut al Cèsar?

Jesús es va adonar de la seva malícia i els digué:

—Per què em poseu a prova, hipòcrites? Ensenyeu-me la moneda del tribut.

Els li portaren un denari. Jesús els preguntà:

—De qui són aquesta imatge i aquesta inscripció?

Li responen:

—Del Cèsar.

Llavors els diu:

—Doncs doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu.

Comentari

Jesús resol magistralment el parany dialèctic que li van tendir els seus enemics sobre el tribut al Cèsar amb la cèlebre sentència “Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu” (v. 21). Amb aquest *logion* o dit, el Senyor no només va desbaratar l'ardit que li plantejaven, sinó que també va establir les bases per a una recta distinció entre el poder temporal i l'espiritual i per a una actuació cristiana coherent enmig del món.

En temps de Jesús, la Judea vivia una situació política i religiosa dramàtica. D'una banda, tota la regió estava sotmesa a l'imperi romà; com a província conflictiva, Judea requeria presència militar permanent a càrrec d'un procurador, encarregat de garantir la submissió del poble i de cobrar els impostos per mitjà de recaptadors locals: els publicans. D'altra banda, els herodians preferien la mediació d'un príncep local que cobrés els impostos i donés part dels diners a Roma. Per part seva, les autoritats religioses havien de vetllar pel sosteniment del temple de Jerusalem, el culte i les institucions.

En aquest encreuament d'interessos, l'anomenat tribut al Cèsar resultava, per tant, matèria de controvèrsia assegurada: què era just en aquella situació difícil per a qualsevol jueu piadós? El denari era la paga d'un jornalier per un dia de feina (*Mt 20, 2*)

i un parell de denaris va ser el que va deixar el bon samarità a la paràbola llucana per a despeses de la posada (*Lc 10, 35*). Un denari equivalia a deu asos, i per això el seu nom. No era una suma gaire alta, però tampoc menyspreable; i, sobretot, estava destinada als interessos dels romans. El dilema semblava, doncs, insalvable: si Jesús animava a pagar el tribut, apareixia davant l'opinió pública com a amic dels gentils i el seu prestigi entre el poble podia caure. Si, per contra, animava a no pagar el tribut, era possible acusar-lo de sollevar el poble contra Roma.

Amb excel·lent saviesa, Jesús convida a observar la moneda que servia per pagar i verificar la presència de l'efígie del Cèsar encunyada en ella. Sant Hilari parafrasejava la resposta de Jesús així: “La moneda del Cèsar està feta a l'or, on es troba gravada la seva imatge; la moneda de Déu és l'home, en qui hi ha figurada la

imatge de Déu; per tant, doneu les vostres riqueses al Cèsar i guardeu la consciència de la vostra innocència per a Déu” ¹.

El Papa Francesc reprèn aquesta idea quan diu: “La referència a la imatge de Cèsar, incisa a la moneda, diu que és just sentir-se ciutadans de l'Estat de ple títol —amb drets i deures—; però simbòlicament fa pensar en una altra imatge que està impresa a cada home: la imatge de Déu. Ell és el Senyor de tot i nosaltres, que hem estat creats «a la seva imatge» pertanyem abans que res a Ell” ².

La resposta de Jesús a la qüestió ha estat un recurs freqüent per desenvolupar la doctrina social de l'Església, que defensa tant l'àmbit civil, amb els seus drets i deures, com l'àmbit eclesial, amb els seus propis. Es tracta de donar al Cèsar, a l'autoritat legítima, allò que li correspon en justícia i, alhora,

defensar els drets de l'Església, sense fer-la servir en benefici propi o barrejar-la amb finalitats merament temporals.

A propòsit d'aquesta escena i parlant a cristians que s'han de santificar enmig del món, sant Josepmaria recomanava viure la unitat de vida, és a dir, conjuguar els deures cívics amb els religiosos sense envair ni negar l'àmbit de cap. Deia doncs: “Ja veieu que el dilema és antic, com és clara i inequívoca la resposta del Mestre. No hi ha —no existeix— una contraposició entre el servei a Déu i el servei als homes; entre l'exercici dels nostres deures i drets cívics, i els religiosos; entre l'afany de construir i millorar la ciutat temporal, i el convenciment que passem per aquest món com si fos un camí que ens mena a la pàtria celestial. (...) L'elecció exclusiva que de Déu fa un cristià, quan respon amb plenitud a la seva crida, l'empeny a adreçar-ho

tot al Senyor i, ahora, a donar al
proïisme tot allò que en justícia li
correspon”³.

---

[1] Sant Hilari, *in Matthaeum*, 23.

[2] Papa Francesc, *Àngelus*, 22
d'octubre de 2017.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n.
165.

Pablo Edo // Photo: Pocky Lee -
Unsplash

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-xxix-de-
durant-lany-el-tribut-al-cesar/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-xxix-de-durant-lany-el-tribut-al-cesar/)
(24/12/2025)